SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 14. oktobra 2004*

V zadevi C-409/02 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 statuta Sodišča,

ki jo je na Sodišče 18. novembra 2002 vložil

Jan Pflugradt, ki ga zastopa N. Pflüger, Rechtsanwalt, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožeča stranka,

druga stranka v postopku je

Evropska centralna banka, ki jo zastopata V. Saintot in T. Gilliams, zastopnika, skupaj z B. Wägenbaur, Rechtsanwalt, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka na prvi stopnji,

* Jezik postopka: nemščina.

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi P. Jann, predsednik senata, A. Rosas, sodnik, R. Silva de Lapuerta, sodnica (poročevalka), K. Lenaerts in S. von Bahr, sodnika,

generalni pravobranilec: P. Léger,
sodna tajnica: M.-F. Contet, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 18. marca 2004,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 8. julija 2004

izreka naslednjo

Sodbo

1 J. Pflugradt s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti (peti senat) z dne 22. oktobra 2002 v zadevi Pflugradt proti ECB (T-178/00 in T-341/00, Recueil, str. II-4035, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero sta bili zavrnjeni njegovi tožbi za razglasitev ničnosti dveh aktov (v nadaljevanju: izpodbijana akta) Evropske centralne banke (v nadaljevanju: ECB), prvega z dne 23. novembra 1999 o oceni dela tožeče stranke (v nadaljevanju: ocenjevalno poročilo za leto 1999) in drugega z dne 28. junija 2000 o določitvi njenih glavnih delovnih nalog (v nadaljevanju: obvestilo z dne 28. junija 2000).

Pravni okvir

2 Protokol o Statutu Evropskega sistema centralnih bank in ECB, priložen Pogodbi ES (v nadaljevanju: Statut SECB), vsebuje med drugim naslednje določbe:

„Člen 12

Obveznosti organov odločanja

12.3. Svet ECB sprejme poslovnik, ki določa notranjo organizacijo ECB in njene organe odločanja.

[...]

Člen 36

Zaposleni

36.1. Svet ECB na predlog Izvršilnega odbora določi pogoje za zaposlitev v ECB.

36.2. Sodišče je pristojno za reševanje vseh sporov med ECB in njegovimi uslužbenci v mejah in pod pogoji, ki so določeni v pogojih za zaposlitev."

3 Na podlagi teh določb je Svet ECB z odločbo z dne 9. junija 1998, spremenjeno 31. marca 1999 (UL L 125, str. 32), sprejel Pogoje za zaposlitev osebja ECB (UL L 125, str. 32, v nadaljevanju: Pogoji za zaposlitev), v katerih je med drugim določeno:

„9. (a) Zaposlitveni odnosi med ECB in njenimi uslužbenci se določijo s pogodbami o zaposlitvi, sklenjenimi v skladu s Pogoji za zaposlitev. Izvršilni odbor sprejme Kadrovske predpise za zaposlene, s katerimi natančneje določi podrobna pravila Pogojev za zaposlitev.

[...]

(c) Pogojev za zaposlitev ne ureja nobeno posebno nacionalno pravo. ECB uporablja i) splošna načela, ki so skupna pravnim ureditvam držav članic, ii) splošna načela prava Skupnosti (ES) in iii) pravila iz uredb in direktiv (ES) glede socialne politike, ki so naslovljene na države članice. Kadar bo potrebno, bo ECB uporabila te pravne akte. V zvezi s tem se bo skrbno upoštevalo priporočila (ES) s področja socialne politike. Pri razlagi pravic in obveznosti iz teh Pogojev za zaposlitev bo ECB skrbno upoštevala načela, ki izhajajo iz uredb, pravil in sodne prakse glede zaposlenih v institucijah Skupnosti.

10. (a) Pogodbe o zaposlitvi, sklenjene med ECB in njenimi uslužbenci, imajo obliko dopisa o imenovanju, ki jih podpišejo tudi uslužbenci. Dopisi o imenovanju vsebujejo pogodbene elemente, ki jih podrobneje določa Direktiva Sveta 91/533/EGS z dne 14. oktobra 1991 [...]

[...]

42. Po izčrpanju razpoložljivih notranjih postopkov je za vse spore med ECB in zaposlenim oziroma nekdanjim zaposlenim, na katerega se nanašajo Pogoji za zaposlitev, pristojno Sodišče Evropskih skupnosti.

Taka pristojnost je omejena na presojo zakonitosti ukrepov ali odločb, razen če gre za spor finančne narave, v tem primeru ima Sodišče neomejeno pristojnost."

4 Na podlagi člena 12(3) Statuta ESCB je Svet leta 1999 sprejel Poslovnik ECB, spremenjen 22. aprila 1999 (UL L 125, str. 34, popravek v UL 2000, L 273, str. 40), ki med drugim določa:

„Člen 11

Zaposleni v ECB

11.1. Vsak zaposleni v ECB je obveščen o delovnem mestu, ki mu je dodeljeno v sestavi ECB, o zanj upoštevni hierarhiji in poklicnih obveznostih.

[...]

Člen 21

Pogoji za zaposlitev

21.1 Zaposlitvena razmerja med ECB in njenim osebjem urejajo Pogoji za zaposlitev in Pravila za zaposlene.

21.2 Svet, na predlog Izvršilnega odbora, odobri in spremeni Pogoje za zaposlitev. Opravi se posvetovanje z Razširjenim svetom v skladu s postopkom iz tega Poslovnika.

21.3 Pogoji za zaposlitev se izvajajo po Pravilih za zaposlene, ki jih sprejme in spremeni Izvršilni odbor."

Dejansko stanje

5 J. Pflugradt je v ECB zaposlen od 1. julija 1998. Dodeljen je bil generalnemu direktoratu „Informacijski sistemi" (v nadaljevanju: GD IS), kjer je od začetka zaposlitve opravljal naloge „koordinatorja strokovnjakov UNIX."

6 9. oktobra 1998 je tožeča stranka potrdila besedilo dokumenta z naslovom „UNIX co-ordinator responsibilities", ki je vseboval seznam različnih nalog, povezanih z njegovim delovnim mestom. Med njimi je bila tudi sestava ocenjevalnih poročil članov skupine UNIX.

7 13. oktobra 1998 je ECB tožeči stranki poslala dopis o imenovanju z retroaktivnim učinkom od 1. julija 1998.

8 14. oktobra 1999 je generalni direktor GD IS obvestil tožečo stranko, da naj ne bi bil zadolžen za sestavo ocenjevalnih poročil članov skupine UNIX.

9 23. novembra 1999 je imela tožeča stranka ocenjevalni razgovor z vodjo oddelka. Ta je svoje ocene zapisal v ocenjevalno poročilo za leto 1999, ki je bilo izpodbijani akt pred Sodiščem prve stopnje v zadevi T-178/00.

10 12. januarja 2000 je tožeča stranka predložila več pripomb v zvezi z ocenami glede nje in je navedla, da si pridržuje „pravico zavrniti nepošteno ocenjevanje".

11 10. marca 2000 je tožeča stranka na podlagi člena 41 Pogojev za zaposlitev zahtevala ponovni upravni pregled („administrative review") ocenjevalnega poročila za leto 1999, ker naj bi to temeljilo na napačnih dejstvih in ker naj bi posledično kršilo njene pogodbene pravice. Prav tako je predlagala, naj nepristranske osebe opravijo nov ocenjevalni postopek za leto 1999.

12 10. aprila 2000 je generalni direktor GD IS zavrnil, prvič, trditve tožeče stranke glede napak v zvezi z dejstvi v poročilu za leto 1999 in, drugič, predlog za nov ocenjevalni postopek.

13 9. maja 2000 je predsedniku ECB predložil pritožbo („grievance procedure"), ki je temeljila na razlogih, navedenih v okviru postopka upravnega ponovnega pregleda.

14 8. junija 2000 je predsednik ECB to pritožbo zavrnil.

15 Generalni direktor GD IS je poslal tožeči stranki obvestilo z dne 28. junija 2000, ki je vsebovalo seznam njenih glavnih delovnih nalog, pri čemer je bilo navedeno, da naj bi bil seznam podlaga za letno ocenjevanje. Ta dokument je bil izpodbijan pred Sodiščem prve stopnje v zadevi T-341/00.

Izpodbijana sodba

16 Prvič, potem ko je Sodišče prve stopnje združilo zadevi (T-178/00 in T-341/00), je glede tožbe v zadevi T-178/00 menilo, da je J. Pflugradt predlagal razglasitev ničnosti ocenjevalnega poročila za leto 1999, in sicer ker mu je odvzelo obveznost ocenjevanja članov skupine UNIX in ker je vsebovalo različne napačne ocene.

17 Zavrnitev teh predlogov je Sodišče prve stopnje v točkah 49 in 53 izpodbijane sodbe oprlo na ugotovitev, da čeprav so delovna razmerja med ECB in zaposlenimi pogodbene narave in čeprav je res, da zavezujoča moč pogodb nasprotuje temu, da ECB kot delodajalec brez soglasja upoštevnih zaposlenih nalaga spremembe pogojev za izvršitev pogodb o zaposlitvi, pa vendarle to načelo velja samo za bistvene sestavine pogodbe o zaposlitvi.

18 V zvezi s tem je Sodišče prve stopnje v točki 54 te sodbe presodilo:

„ECB ima namreč tako kot vsaka druga institucija ali podjetje pristojnost organiziranja svojih služb in upravljanja s svojimi zaposlenimi. Kot institucija Skupnosti ima prav tako široko pristojnost za odločanje po prostem preudarku glede organiziranja svojih služb in glede dodeljevanja nalog svojim zaposlenim, da bi izpolnila svoje naloge v splošnem interesu (glej po analogiji sodbi Sodišča z dne 21. junija 1984 v zadevi Lux proti Računskemu sodišču, C-69/83, Recueil, str. 2447, točka 17, in z dne 12. novembra 1996 v zadevi Ojha proti Komisiji, C-294/95 P, Recueil, str. I-5863, točka 40; sodbi Sodišča prve stopnje z dne 6. novembra 1991 v zadevi Von Bonkewitz-Lindner proti Parlamentu, T-33/90, Recueil, str. II-1251, točka 88, in z dne 9. junija 1998 v zadevi Hick proti CES, T-176/97, Recueil FP, str. I-A-281 in II-845, točka 36). Zato lahko sproti ocenjuje delovna razmerja s svojimi uslužbenci v kar največjem interesu službe, da doseže učinkovito organizacijo dela in usklajeno razdelitev različnih nalog med zaposlene

ter se prilagodi različnim potrebam. Uslužbenec, ki je bil zaposlen za nedoločen čas, ki lahko traja vse do njegovega 65. leta, ne more razumno pričakovati, da bodo vsi vidiki notranje organizacije ostali nespremenjeni ves čas njegove kariere ali da bo ves čas le-te ohranil delovne naloge, ki so mu bile dodeljene ob zaposlitvi."

19 V točkah od 58 do 60 izpodbijane sodbe je Sodišče prve stopnje v nadaljevanju menilo:

„58 Ni sporno, da je kljub spremembi delovnih nalog tožeča stranka ohranila svoje delovno mesto ‚koordinatorja strokovnjakov UNIX', ki sodi v skupino ‚professionals', in naziv G s pripadajočimi osebnimi prihodki.

59 Iz opisa delovnega mesta z dne 5. oktobra 1998 izhaja, da je delovno mesto koordinatorja strokovnjakov UNIX predvsem tehnične narave, saj so naloge, povezane z zaposlenimi in upravo šele drugotnega pomena. Tako sam odvzem nalog ocenjevanja članov skupine UNIX nima za posledico, da bi v celoti gledano znižal obseg delovnih nalog pod mejo, ki ustreza njegovi zaposlitvi. V zvezi s tem je treba poudariti, da ni sporno, da tožeča stranka nikoli ni imela priložnosti izvesti ocenjevanja članov skupine UNIX, saj mu je bila ta obveznost odvzeta, še preden je ECB začela prvo letno ocenjevanje svojih zaposlenih. V teh okoliščinah obravnavana sprememba ni nazadovanje delovnega mesta tožeče stranke in se je zato ne more šteti kot ogrožanje bistvene sestavine pogodbe o zaposlitvi.

60 Očitki tožeče stranke torej niso utemeljeni. Zato je ta tožbeni razlog treba zavrniti."

20 Za zavrnitev tožbenega razloga glede ocen iz ocenjevalnega poročila za leto 1999 je Sodišče prve stopnje v točkah od 68 do 71 izpodbijane sodbe presodilo:

„68 Čeprav tožeča stranka zatrjuje, da ocenjevalno poročilo za leto 1999 temelji na napačnih dejstvih, pa želi tožeča stranka dejansko izpodbiti veljavnost ocen, ki so jih njeni nadrejeni podali glede njenega dela v letu 1999.

69 Vendar pa Sodišče prve stopnje s svojo presojo ne more nadomestiti presoje oseb, odgovornih za oceno dela tožeče stranke. ECB namreč tako kot druge institucije in organi Skupnosti široko pooblastilo za odločanje po prostem preudarku pri ocenjevanju dela svojih zaposlenih. Nadzor zakonitosti, ki ga Sodišče prve stopnje opravlja nad ocenami v letnem ocenjevalnem poročilu zaposlenega v ECB, se nanaša samo na morebitne postopkovne nepravilnosti, očitno napačna dejstva v teh ocenah in morebitno zlorabo pooblastil (glej po analogiji sodbo Sodišča prve stopnje z dne 24. januarja 1991 v zadevi Latham proti Komisiji, T-63/89, Recueil, str. II-19, točka 19).

70 Ker tožeča stranka v obravnavani zadevi ni dokazala obstoja tovrstnih okoliščin, je treba njene očitke zavrniti.

71 Poleg tega je obrazložitev ocenjevalnega poročila iz leta 1999 dovolj podrobna, da zadostuje zahtevam iz člena 253 ES, ki se na podlagi člena 34.2 Statuta ESCB uporablja za odločbe, ki jih sprejme ECB."

21 Drugič, Sodišče prve stopnje je glede tožbe v zadevi T-341/00 menilo, da želi J. Pflugradt s svojimi predlogi doseči razglasitev ničnosti obvestila z dne 28. junija 2000, s katerim mu je ECB po njegovem mnenju spremenila delovne naloge.

22 V točkah 81 in 82 izpodbijane sodbe je Sodišče prve stopnje pritrdilo, da je imelo to obvestilo negativne posledice, in je posledično tožbo razglasilo za dopustno.

23 Vendar pa je omenjene predloge zavrnilo po temelju, in sicer s presojo v točkah 89 in 90:

„89 Prvič, tako kot je bilo predhodno presojeno v zadevi T-178/00 v točki 54 zgoraj, tožeča stranka ne more razumno pričakovati, da bo vse do upokojitvene starosti ohranila določene posebne naloge, ki so ji lahko bile dodeljene ob njeni zaposlitvi v ECB. Zato je trditve tožeče stranke glede njenih zatrjevanih izključnih pristojnosti treba zavrniti.

90 Drugič, glede vprašanja, ali je ECB očitno prekoračila meje svojega pooblastila za organizacijo s tem, da je enostransko spremenila delovne naloge tožeče stranke, je treba po eni strani poudariti, da ni sporno, da so bile te spremembe v interesu službe. Po drugi strani tožeča stranka svojih trditev ni podprla z natančnimi elementi, ki bi izkazali, da te spremembe ogrožajo bistvene sestavine pogodbe o zaposlitvi s tem, da bi v celoti gledano znižale obseg delovnih nalog pod mejo, ki ustreza njegovi zaposlitvi, in s tem pomenile degradacijo tega delovnega mesta. Nasprotno, poudariti je treba, da tožeča stranka ohranja vse bistvene delovne naloge v zvezi s sistemi UNIX in s koordinacijo strokovnjakov UNIX. Zato je treba očitke tožeče stranke glede zatrjevanje degradacije njegovega delovnega mesta zavrniti."

Predlogi strank

24 J. Pflugradt predlaga, naj Sodišče:

— izpodbijano sodbo razveljavi;

— ocenjevalno poročilo za leto 1999 razglasi za nično;

— obvestilo z dne 28. junija 2000 v delu, ki spreminja delovne naloge tožeče stranke, razglasi za nično;

— ECB naloži plačilo stroškov.

25 ECB predlaga, naj Sodišče:

— pritožbo zavrne;

— J. Pflugradtu naloži plačilo stroškov.

Pritožba

26 Iz več trditev J. Pflugradta izhaja, da ta Sodišču prve stopnje očita, da je nepravilno uporabilo pravo, izkrivilo tožbene razloge, trditve in dokaze, kršilo dokazna pravila in podalo nasprotujočo si obrazložitev.

27 Te očitke je treba združiti v tri skupine pritožbenih razlogov, in sicer glede pogodbene narave delovnih razmerij med ECB in njenimi zaposlenimi, glede nepravilne uporabe načel, ki urejajo področje javnih uslužbencev Skupnosti, in glede dejstev, na katerih temelji ocenjevalno poročilo za leto 1999.

Tožbeni razlogi glede pogodbene narave delovnih razmerij med ECB in njenimi zaposlenimi

28 J. Pflugradt navaja, da zato, ker so pravni odnosi med ECB in njenimi zaposlenimi pogodbene narave, kot je določeno v členu 9(a), prvi stavek, Pogojev za zaposlitev, ki so opredeljeni na podlagi člena 36.1 Statuta SECB, Sodišče prve stopnje ni moglo, ne da bi pri tem napačno uporabilo pravo, svoje presoje glede obsega pristojnosti, ki jih ima ECB glede organizacije, opreti na sodno prakso v zvezi s pravili dodeljevanja nalog uradnikom in drugim uslužbencem iz člena 283 ES.

29 Na začetku je treba opomniti, da je na podlagi členov 36.2 Statuta SECB in 42 Pogojev za zaposlitev pristojnost Sodišča glede presojanja v sporih med ECB in njenimi uslužbenci omejena na presojo zakonitosti ukrepov ali odločb, in sicer kadar ne gre za spor finančne narave.

30 V obravnavani zadevi ni sporno, da spor, ki ga je J. Pflugradt predložil Sodišču prve stopnje, ni bil finančne narave. Posledično je bila naloga Sodišča prve stopnje presojati le zakonitosti izpodbijanih aktov, torej preveriti, ali so njihovi avtorji spoštovali svoje zakonske obveznosti, in torej ne presojati, ali so ukrepi ECB skladni s pogodbo o zaposlitvi in pravili za izvedbo le-te.

31 V zvezi s tem je treba poudariti, da zaposlitveni odnos med ECB in njenimi uslužbenci opredeljujejo Pogoji za zaposlitev, ki jih na podlagi člena 36.1 Pogojev za zaposlitev določi Svet ECB na predlog Izvršilnega odbora. Pogoji za zaposlitev v členu 9(a) določajo, da „se zaposlitveni odnosi med ECB in njenimi uslužbenci določijo s pogodbami o zaposlitvi, sklenjenimi v skladu s Pogoji za zaposlitev". Člen 10(a) teh pogojev določa, da „imajo Pogodbe o zaposlitvi, sklenjene med ECB in njenimi uslužbenci, obliko dopisa o imenovanju, ki ga podpišejo tudi uslužbenci".

32 Ugotoviti je treba, so te določbe podobne tistim iz Poslovnika Evropske investicijske banke (v nadaljevanju: EIB), na podlagi katerih je Sodišče lahko zaključilo, da je ureditev, sprejeta za delovne odnose med EIB in njenimi uslužbenci, pogodbene narave in tako temelji na načelu, da so individualne pogodbe, sklenjene med EIB in vsakim od uslužbencev, rezultat usklajene volje (sodbi z dne 15. junija 1976 v zadevi Mills proti EIB, 110/75, Recueil, str. 955, točka 22, in z dne 2. oktobra 2001, EIB proti Hautemu, C-449/99 P, Recueil, str. I-6733, točka 93).

33 Presoditi je torej treba, da je zaposlitveno razmerje med ECB in uslužbenci pogodbene in ne kadrovske narave.

34 Vendar pa je bila obravnavana pogodba sklenjena z organom Skupnosti, zadolženim za nalogo v splošnem interesu in pooblaščenim s poslovnikom določiti pravila za svoje zaposlene. Iz tega sledi, da soglasje strank k taki pogodbi nujno omejujejo raznovrstne obveznosti, ki izhajajo iz teh posebnih nalog in so naložene tako vodstvenim organom ECB kot njenim zaposlenim. Ni sporno, da je namen Pogojev za zaposlitev ugoditi tem obveznostim in omogočiti ECB, v skladu s tretjo uvodno izjavo teh Pogojev za zaposlitev, „imeti osebje najvišje neodvisnosti, sposobnosti, učinkovitosti in zaupanja [...]".

35 V zvezi s tem so na podlagi člena 9(a) Pogojev za zaposlitev pogodbe o zaposlitvi sklenjene v skladu z le-temi. Zato s tem, ko tudi sami podpišejo dopis o imenovanju, določen v členu 10(a) omenjenih pogojev, uslužbenci pristanejo na te, pri čemer se ni mogoče individualno pogajati o nobeni od sestavin. Soglasje je tako deloma omejeno na sprejetje pravic in obveznosti, določenih s temi pogoji za zaposlitev. Prav tako je treba opomniti, da v zvezi z razlago teh pravic in obveznosti člen 9(c) Pogojev za zaposlitev določa, da bo ECB skrbno upoštevala načela, ki izhajajo iz uredb, pravil in sodne prakse, glede zaposlenih v institucijah Skupnosti.

36 Drži sicer, da so lahko v pogodbah o zaposlitvi zaposlenih v ECB drugi elementi, na katere zadevni uslužbenec pristane med pogovori, ki se na primer nanašajo na bistvene značilnosti nalog, ki so mu zaupane. Vendar pa obstoj takih elementov sam po sebi ne preprečuje, da bi vodstveni organi ECB izvajali pooblastilo za odločanje po prostem preudarku, ki ga imajo za izvedbo ukrepov, ki jih narekujejo obveznosti v

splošnem interesu, ki izhajajo iz posebne naloge, zaupane ECB. Ti organi so tako, da ugodijo takšnim zahtevam službe in predvsem, da slednji omogočijo prilagoditev novim potrebam, lahko prisiljeni sprejeti enostranske odločitve ali ukrepe, ki lahko med drugim spremenijo pogoje za izvedbo pogodb o zaposlitvi.

37 Iz navedenega izhaja, da se položaj vodstvenih organov ECB glede izvrševanja teh pooblastil namreč v ničemer ne razlikuje od položaja vodstvenih organov drugih ustanov in institucij Skupnosti glede odnosov z njihovimi uslužbenci.

38 V teh okoliščinah je Sodišče prve stopnje ob tem, da se je, kot je bilo dolžno, omejilo samo na presojo zakonitosti izpodbijanih aktov, pravilno presojo te razumelo ob upoštevanju načel, ki veljajo za vse uslužbence drugih ustanov in institucij Skupnosti. Posledično Sodišče prve stopnje ni spregledalo pogodbene narave položaja zaposlenih v ECB. Poleg tega ni napačno uporabilo prava s tem, da je v točki 59 presodilo, da obravnavane spremembe niso ogrozile bistvene sestavine pogodbe o zaposlitvi.

39 V teh okoliščinah Sodišče prve stopnje v nasprotju s trditvami J. Pflugradta ni spregledalo niti „načela institucionalnega ravnotežja“ niti „dokaznih pravil“ niti ni izkrivilo trditev tožeče stranke.

40 Tožbene razloge, ki se nanašajo na pogodbeno naravo delovnega razmerja med ECB in zaposlenimi, je torej treba zavrniti.

Tožbeni razlogi glede uporabe načel, ki urejajo dodeljevanje nalog zaposlenim

41 J. Pflugradt zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje, čeprav je, po njegovem mnenju nepravilno, za zaposlene v ECB uporabilo načela, ki urejajo dodeljevanje nalog zaposlenim ob upoštevanju prava javnih uslužbencev Skupnosti, kršilo ta načela.

42 V zvezi s tem je treba opomniti, da iz sodne prakse Sodišča izhaja, da imajo institucije Skupnosti široko pristojnost za odločanje po prostem preudarku pri organizaciji svojih služb, ustrezno nalogam, ki so jim dodeljene, in pri dodeljevanju nalog zaposlenim, ki so jim na voljo, če to dodeljevanje poteka v interesu službe in ob spoštovanju enakovrednosti delovnih mest (zgoraj navedena sodba Lux proti Računskemu sodišču, točka 17; sodba z dne 23. marca 1988 v zadevi Hecq proti Komisiji, 19/87, Recueil, str. 1681, točka 6, in zgoraj navedena sodba Ojha proti Komisiji, točka 40).

43 Zaradi razlogov, navedenih v točki 34 te sodbe, mora ECB prav tako imeti široko pristojnost za odločanje po prostem preudarku pri organizaciji svojih služb, ustrezno nalogam, ki so ji dodeljene, in posledično pri določitvi ali ponovni določitvi nalog, dodeljenih njenim zaposlenim, če se ta pristojnost izvršuje v interesu službe ter ob spoštovanju nazivov in razredov, ki jih lahko vsak uslužbenec pričakuje na podlagi Pogojev za zaposlitev.

44 Sodišče prve stopnje se je s tem, ko je v točki 58 izpodbijane sodbe poudarilo, da ni bilo sporno, da je tožeča stranka kljub spremembi delovnih nalog ohranila svoje delovno mesto „koordinatorja strokovnjakov UNIX", ki sodi v skupino „professionals", in naziv G s pripadajočimi osebnimi prihodki, omejilo samo na ugotovitev, ne

da bi pri tem napačno uporabilo pravo, da se je ob ponovni določitvi nalog tožeče stranke upoštevalo naziv in razred, ki ju je imela do takrat.

45 V zvezi s tem se J. Pflugradt pred Sodiščem prve stopnje ni mogel uspešno sklicevati na nezakonitost individualnih odločb o razvrstitvi, ki so se nanašale na tožečo stranko in druge zaposlene v ECB, saj v vsakem primeru med izpodbijanimi akti in temi odločbami ni nobene zveze. Tožeča stranka zato ne more očitati, da naj bi Sodišče prve stopnje opustilo presojo o tem ugovoru, niti glede tega ne more zatrjevati kršitve dokaznih pravil.

46 J. Pflugradt prav tako navaja, da je Sodišče prve stopnje, zato ker ECB ni zatrjevala interesa službe, kršilo pravila o dokaznem bremenu s tem, da je v točki 90 izpodbijane sodbe navedlo, da tožeča stranka ni izpodbijala, da so bile spremembe njene pogodbe v interesu službe.

47 Vendar pa je treba navesti, da je Sodišče prve stopnje le ugotovilo, da med strankama ni bilo nobene razprave glede vprašanja, ali sta bila izpodbijana akta sprejeta v interesu službe. Ker je zakonitost teh aktov izpodbijal J. Pflugradt, je bila njegova dolžnost in ne dolžnost ECB, da pred Sodiščem prve stopnje dokaže, da ti akta nista izpolnjevala pogojev za svojo zakonitost in, predvsem, da nista bila sprejeta v interesu službe. Ker tega ni storila, tožeča stranka ne more zatrjevati, da naj bi Sodišče prve stopnje tako kršilo pravila glede dokaznega bremena.

48 J. Pflugradt Sodišču prve stopnje očita tudi, da je razlaga točk 59 in 90 izpodbijane sodbe kontradiktorna. V zvezi s tem je treba poudariti, da je v točki 59 Sodišče prve stopnje menilo, da se sprememba nalog, zaupanih J. Pflugradtu, ki jo je prineslo

ocenjevalno poročilo za leto 1999, kolikor se je nanašala na ocenjevanje članov „skupine UNIX", ni nanašala na bistveno sestavino pogodbe o zaposlitvi. Čeprav je torej menilo, da ta okoliščina zadošča za presojo, da to poročilo zaradi odvzema naloge ni bilo nezakonito, pa vendar ni želelo, če bi se odvzem nanašal na drugo sestavino pogodbe, izključiti možnosti priznati, da bi bil razlog za tak odvzem povezan z interesom službe. Zato Sodišče prve stopnje s tem, ko je v točki 90 izpodbijane sodbe zakonitost obvestila z dne 28. junija 2000 presojalo predvsem z vidika ugotovitev glede interesa službe, v ničemer ni podalo nasprotujoče si obrazložitve.

49 Tako je treba zavrniti tudi pritožbene razloge glede uporabe načel, ki urejajo dodeljevanje nalog zaposlenim.

Tožbeni razlogi glede dejstev, na katerih temelji ocenjevalno poročilo za leto 1999

50 J. Pflugradt v nasprotju z mnenjem Sodišča prve stopnje zatrjuje, da ni izpodbijal ocene, ki jo je o njem podala ECB v svojem ocenjevalnem poročilu za leto 1999, ampak dejstva, na katerih temelji ta ocena.

51 Res je, da je Sodišče prve stopnje v točki 68 izpodbijane odločbe menilo, da je tožeča stranka, čeprav zatrjuje, da ocenjevalno poročilo za leto 1999 temelji na napačnih dejstvih, dejansko želela izpodbiti veljavnost ocen, ki so jih njeni nadrejeni podali glede njenega dela v tem letu.

52 Vendar pa te analize, pa naj bo še tako dvoumna, v nasprotju z zatrjevanjem tožeče stranke ni mogoče šteti za izkrivljanje njenih trditev ali za kršitev dokaznih pravil. Kolikor tožeča stranka namreč izpodbija dejstva, na katerih temelji presoja, s tem nujno želi izpodbijati zakonitost te.

53 Po drugi strani pa je Sodišče, potem ko je v točki 69 izpodbijane sodbe opomnilo, da se lahko njegov nadzor nanaša samo na morebitne postopkovne nepravilnosti, očitna napačna dejstva v teh ocenah in morebitno zlorabo pooblastil, v točki 70 omenjene sodbe menilo, da J. Pflugradt ni dokazal obstoja tovrstnih okoliščin. Tako je Sodišče prve stopnje s tem, ko je menilo, da obstoj očitno napačnih dejstev ni bil dokazan, v nasprotju z zatrjevanji tožeče stranke presodilo o njenem tožbenem razlogu glede napačnih dejstev, kar je bila dolžna dokazati sama. Sodišče prve stopnje tako ni v ničemer domnevalo zakonitosti teh ocen niti ni kršilo dokaznih pravil.

54 Sodišče prve stopnje poleg tega ni napačno uporabilo prava s tem, ko je menilo, da s svojo presojo ne more nadomestiti presoje oseb, odgovornih za oceno dela tožeče stranke (sodbi z dne 17. marca 1971 v zadevi Marcato proti Komisiji 29/70, Recueil, str. 243, točka 7, in z dne 5. maja 1983 v zadevi Ditterich proti Komisiji, 207/81, Recueil, str. 1359, točka 13).

55 Nazadnje, če je J. Pflugradt pred Sodiščem nameraval izpodbijati navedbe dejstev, na katerih temelji ocenjevalno poročilo za leto 1999, tak pritožbeni razlog v okviru te pritožbe ni dopusten. Opomniti je namreč treba, da iz členov 225 ES in 58 Statuta Sodišča izhaja, da je pritožba omejena na pravna vprašanja (glej predvsem sodbo z dne 29. aprila 2004 v zadevi Parlament proti Ripa di Meana in drugi, C-470/00 P, Recueil, str. I-4167, točka 40).

56 Zato je treba tudi pritožbene razloge glede dejstev, na katerih temelji ocenjevalno poročilo za leto 1999, zavrniti.

57 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba pritožbo J. Pflugradta v celoti zavrniti.

Stroški

58 V skladu s členom 69(2) Poslovnika, ki velja za pritožbeni postopek na podlagi člena 118 tega poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. V skladu s členom 70 tega poslovnika stroške, ki jih institucije priglasijo v pritožbi svojih uslužbencev, krijejo same. Vendar pa na podlagi člena 122, drugi pododstavek, omenjenega poslovnika člen 70 ne velja za pritožbo uradnika ali drugega uslužbenca institucije proti tej. ECB je predlagala, naj se tožeči stranki naloži plačilo stroškov, in ker ta s pritožbenimi razlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1) Pritožba se zavrne.

2) J. Pflugradtu se naloži plačilo stroškov.

Podpisi